

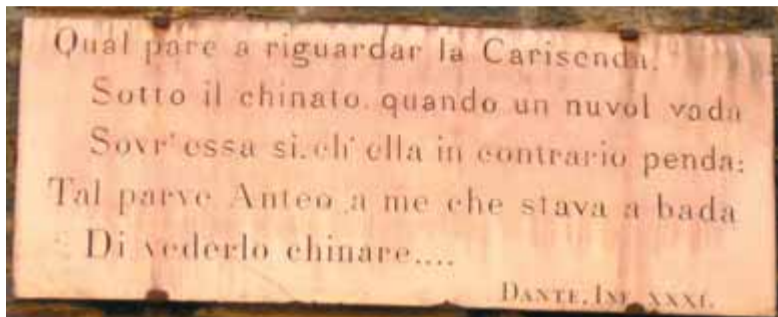
PARAULA DE BLOG

<http://pausif.blogspot.com/>

POEMES A LES PARETS

A Bolonya, al mur de llevant de la torre Garisenda, hi ha aquesta placa amb dues tercines dantesques, en què el poeta

compara el gegant Anteu en el moment que es vincla per agafar els dos viatgers que transiten per l'Infern amb l'efecte que fa la torre, inclinada, quan un núvol passa per darrere. La imatge és exactíssima, com gairebé sempre en Dante.*

PAUSIF

<http://clublecturaadult.blogspot.com/>

Benjamin Black, autor d'*El secret de Christine Falls*, és el pseudònim de John Banville, nascut a Wexford el 1945, i també autor de la novel·la *El mar*, que va rebre el premi Man Booker. Totes dues obres comparteixen el gust per les frases ben construïdes, la cura en el llenguatge, i sobretot els mateixos paisatges: els de la seva Irlanda natal. També els personatges semblen amarats de la mateixa profunda tristesa, vénen d'un passat ple d'equivocacions i ferides que els ha deixat plens d'amargor i de desànim.*

AVUI CRITICOJO

'Avui crítico jo' és l'espai a través del qual tots podeu exercir de crítics literaris de manera pública, tot i que en format sintètic, això sí. Cada setmana us proposarem un títol i publicarem en aquest suplement una selecció dels comentaris que ens envieu via web. És l'hora de dir-hi la vostra

Vols opinar?
www.avui.cat

Poemes sorgits de la recerca, d'aquesta experiència vital d'arribar a les zones més pregones i fosques, que reinterpreten i donen noves dimensions a l'evolució d'una obra íntimament lligada a la seva vida.

■ Digue'm ariadna

Els *Poemes de l'alquimista* són una de les mostres de la gran poesia del segle XX. Això seria el que en diria un llibre de text, però molts d'aquests versos ens han condicionat en la vida diària, i també ens han arribat a través de cantautors com ara Maria del Mar Bonet, Joan Manuel Serrat, Cinta Massip i Enric Hernàez. Crec que Palau ha estat

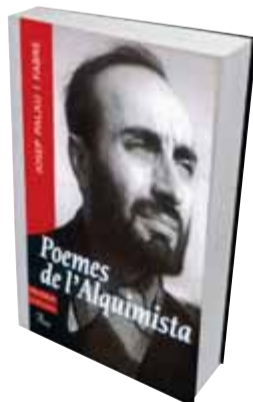
un dels més grans, tant pels seus poemes inoblidables com pels seus contes i els textos sobre Picasso. Palau i Fabre per sempre.

■ Oscar Prats Dalton

Sorpren l'ús de pautes rítmiques que impossibiliten que el vers s'esfilagarsi o, al contrari, que es converteixi en bocins de prosa camuflada. Aquestes cadències interiors, delicades però fermes, fan dels poemes uns adagis coherents i sense arestes.

■ Llegendorpecador

He rellegit part del llibre amb motiu de la mort de Palau i Fabre. M'ha fet un efecte agredolç. Crec que ara el

Poemes de l'alquimista
Josep Palau i Fabre
Proa

LA SETMANA VINENT:

Harry Potter i les relíquies de la mort
J.K. Rowling
Empúries

podem veure com el testimoni d'una cultura (ai!) definitivament perduda, o gairebé. Qui pot llegir, o millor dit experimentar, avui dia els poemes de Palau i Fabre? Dels menors de trenta anys, quants? Em sembla també indispensable lligar-lo a una revisió de les obres de Joan Ponç i del primer Tàpies.

■ Joan

Sempre recordarem Palau i Fabre recitant de memòria els seus poemes o quan recitava els de Riba, Alberti, Dante, Ausiàs March i molts altres. Josep Palau i Fabre era un escriptor per tornar a la poesia.

■ Rosa Ramis

<http://bdllibre.blogspot.com/>

Els narradors de l'est d'Europa tenen en comú una força narrativa que et fa retenir, per temps que hagi passat, imatges dels seus llibres. Sempre que penso en *Anna Édes*, de Dezso Kosztolanyi, recordo la fugida d'un alt càrrec hongarès, amb què s'inicia el llibre, en una avioneta que sobrevola la ciutat. [...] La vida de la pagesa Anna, enmig de la ciutat, ens ofereix un munt de deliciosos contrastos fins a arribar a un sorprenent final. Aquest autor hongarès, de nom gairebé impronunciable, ens ofereix una escriptura intimista d'una altíssima qualitat. Aquesta és una de les seves millors obres.*

<http://aristocrataiobrer.blogspot.com/>

Montaigne avui potser seria blogaire. Hi he pensat quan explica com escriu, tant pel que fa al contingut: "Les reflexions són meves i es mantenen gràcies al recurs de la raó, no de l'experiència; cadascú pot aportar-hi els seus exemples", com en l'estil: "No es tracta tant d'elevat les paraules com de rebaixar-ne el sentit, tant més satíricament com més obliquament [...]. Per tal d'abastar més, només hi he posat el que és essencial". I és que en els seus *Assaigs* parla de tot, de la mort ("cal estar sempre calçat i a punt per partir en la mesura que és a les nostres mans, i sobretot procurar que llavors un s'haja d'ocupar només d'ell mateix"), a la conveniència de petar-se ("el rebuig d'un sol pet, ens du fins a les portes d'una mort ben angoixosa").*

ENTRE COMETES

"Les profecies catastrofistes sobre Frankfurt van errar el tret. El catastrofisme ha demostrat ser catastròfic"

Carles Torner, cap de l'àrea d'humanitats i ciència de l'Institut Ramon Llull

PERE VIRGILI

"La gran aspiració dels editors sembla que és vendre més exemplars que la competència. Empatxats de productes de màrqueting, d'aquí a mitja generació ja no llegirà ni déu"

Miquel de Palou, escriptor AVUI

MIQUEL ANGLARILL

"Picasso havia deixat les drogues i la beguda feia temps. I va començar a detestar Modigliani perquè el veia com si fos un 'clown', un jòquer, un artista que no havia madurat"

Herbert Lottman, biògraf de Modigliani AVUI

Diego Ibarrá

"Jo no em poso límits, n'hi ha molts que ho fan... 102 anys [la seva edat] no està malament, per començar!"

Francisco Ayala, escriptor 'El País'

P. ARMESTRE / STR